

В. В. Фролькіс народився 27 січня 1924 р. у Житомирі в сім'ї лікаря. Володимир Веніамінович — учасник Великої Вітчизняної війни. У 1945 р. закінчив Військово-медичну академію ім. С.М. Кірова у

В.В. Фролькіс зробив вагомий внесок у розвиток фізіології. Його наукова творчість присвячена головним чином двом важливим розділам сучасної фізіології — фізіології та експериментальній патології серцево-судинної системи та фізіології старіння. Він детально дослідив механізми виникнення аритмій, регуляцію коронарного кровотоку та розвиток інфаркту міокарда. Ним висунуто та обґрунтовано поняття про гемодинамічний центр, який регулює параметри кровообігу при різних станах організму. Особливу увагу в його творчості приділено старінню серцево-судинної системи, розкриттю молекулярних і клітинних механізмів вікової патології кровообігу. Праці В.В. Фролькіса, спрямовані на з'ясування фундаментальних механізмів старіння, мають величезне значення. Він був одним із тих, хто відродив світову славу вітчизняної фізіології старіння, здобути свого часу класичними працями академіка О.О. Богомольця, одним із тих, хто зводив струнку будівлю сучасної геронтології.

Великим циклом досліджень В.В.Фролькіса доведено, що при старінні змінюються співвідношення нервового і гуморального контролю функціонального стану клітин. Розроблена ним адаптаційно-регуляторна теорія вікового розвитку мала незаперечне значення для сучасної біології старіння. За цієї теорії протягом вікового розвитку формуються і змінюються регуляторні механізми, що повсякчас спрямовані на адекватне підтримання життєдіяльності організму.

Одна з найавторитетніших наукових установ України, серед яких Інститут проблем матеріалів та Інститут фізики металів, мають своїх учнів.

Прощаючи
тістю та мудрою
небайдужою до
важку необхідні
щедро дарував к

Фролькіса

на 76-му році життя всвітньо відомий учений, геронтолог сучасності, МН України, керівник старіння та завідувач лабораторії Інституту геронтології академік НАН і АМН України, діяч науки і техніки України, лауреат державної премії України, Богомольця та І.І. Мечникова, професор Володимир Фролькіс.

Фролькіс народився 27 січня 1923 р. в сім'ї лікаря. Володимир — учасник Великої Вітчизняної війни, у 1945 р. закінчив Військову медичну академію ім. С.М. Кірова у Львові, Київського медичного університету імені Павловської школи, акад. мед. наук, кандидатську, а в 1970 році захистив дисертацію на здобуття ступеня доктора фізіології. Його наукові інтереси розділені між фізіологією кровообігу, фізіологією серцево-судинної системи та патологією виникнення аритмій, реперфузійної міокарда. Ним висунуто гіпотезу, згідно з якою який регулює параметри ритму в його творчості при вивченні молекулярних і клітинних механізмів старіння. Фролькіс, спрямовані дослідження мають величезне значення для вітчизняної фізіології та геронтології. Відомо, що при старінні порушується контроль функціональної регуляторна теорія вікового механізму старіння. За цієї теорії порушення регуляторні механізми, що контролюють життєдіяльності організму.

Віковий розвиток, тривалість життя визначаються, за його переконанням, балансом двох процесів: руйнівного — старіння та адаптивного — вітаукту (антистаріння). Базуючись на розкритті змін нейрогуморальної регуляції, що досліджено ним на всіх рівнях життєдіяльності — молекулярному, клітинному, органному, системному, В.В. Фролькіс висунув геннорегуляторну гіпотезу старіння, згідно якої порушення у регуляторній частині геному слід розглядати як первинні механізми старіння. На підставі цієї гіпотези ним проаналізовано механізми виникнення вікової патології та обґрунтована ідея геннорегуляторної терапії, одержано експериментальні докази можливостей генної терапії атеросклерозу.

В останні роки В.В. Фролькіс приділяв велику увагу мембранним механізмам старіння. Саме цими дослідженнями було відкрито новий клас внутрішньоклітинних регуляторів стану плазматичної мембрани, названих ним інверторами.

Дослідженням В.В. Фролькіса притаманний широкий загальнобіологічний підхід. Принципове значення для загальної біології мають висунуті ним ідеї про співвідношення старіння та еволюції, старіння та інволюційних процесів в організмі, старіння і патології, що розвивається з віком. Він обґрунтував доцільність використання терміну «онтогенез» у його первісному розумінні для визначення лише періоду від запліднення до статевої зрілості, а весь життєвий цикл організму запропонував називати «етагенез» (від етас- вік, генезіс- розвиток).

Наукові дослідження В.В. Фролькіса мають визначне практичне значення для обґрунтування вікової фармакології. Під його керівництвом створено ряд фармакологічних препаратів, зокрема новий клас антиаритмічних засобів, запропоновано використання інгібіторів дії вазопресину для лікування коронарної недостатності, артеріальної гіпертензії, створено принципово новий підхід до експериментального подовження тривалості життя (інгібітори біосинтезу білка, ентеросорбція). В.В. Фролькіс — автор понад 700 робіт, 16 посібників, 25 монографій, багато з яких опубліковано в США, Австрії, Швейцарії, Німеччині, Угорщині, Болгарії, Словачії. Він був членом редколегій ряду вітчизняних і зарубіжних журналів.

Одна з найбільших заслуг В.В. Фролькіса — це створена ним велика і авторитетна наукова школа. Під його керівництвом захищено понад 100 дисертацій, серед яких 46 докторських. Багато з його учнів очолюють інститути, лабораторії та кафедри в Україні та республіках СНД. Він завжди радів успіхам своїх учнів і опікувався їх подальшим науковим шляхом.

Наукові досягнення В.В. Фролькіса отримали широке міжнародне визнання. Його було нагороджено медаллю імені видатного геронтолога Ф. Верцара, обрано почесним членом наукових товариств геронтологів Німеччини, Угорщини, Чехії, Болгарії. Наукову та громадську діяльність В.В. Фролькіса було відзначено високими державними нагородами — орденом Великої Вітчизняної війни II ст., Почесною відзнакою Президента України, орденами князя Ярослава Мудрого IV і V ст. та багатьма медалями.

Прощаючись з Володимиром Веніаміновичем, яскравою творчою особистістю та мудрою людиною, завжди націленою в завтрашній день і, в той же час, небайдужою до потреб сьогодення, ми усвідомлюємо непоправність втрати і важку необхідність навчатися жити без нього. Але пам'ять про Вчителя, який щедро дарував кожному свою душевну енергію, буде завжди з нами.